

Fragt for det Gods, som fortabes under Rejsen. Ved i § 151 at udtale denne sidste Regel vedkender Lovforslaget sig indirekte ogsaa den første, hvilket hderligere fremgaar af § 152 forsaavidt her undtagelsesvis anerkendes en Ret for Modtageren til som Betaling for Fragten at overlade Skipperen flydende Varer, naar mere end Halvdelen er udlæftet. Ellers er Reglen, at Modtageren ikke kan frigøre sig for at betale den betingede Fragt for en Vare, der kommer frem til Bestemmelsesstedet i bedærvet eller bestaaende Tilstand, ved at abandonnere eller give Afkald paa Varen. Selv om Bestadigelsen maatte kunne tilregnes Bortfragteren eller hans Følt, saa at han forsaavidt bliver erstatningspligtig, bliver fuld Fragt alligevel at beregne og dens Beløb at afdrage i Erstatningen, eller omvendt. Paa den anden Side mistes Retten til Fragt for Gods, der ikke bringes frem til Bestemmelsesstedet, selv hvor dette er Skipperen utilregneligt, medmindre Godsets Fortabelse skyldes Fejl eller Forsømmelse fra Afsladerens Side, derunder særligt ogsaa Mangler ved Indpakningen, eller er begrundet i Godsets egen naturlige Bestaafenhed. Idet der herved i § 151 henvises til § 142, er det tilstrækkelig betegnet, at den givne Undtagelsesregel, hvorefter der dog i visse Tilfælde skal betales Fragt for Gods, der fortabes under Rejsen, ogsaa kommer til Anvendelse med Hensyn til Dyr, som dø under Rejsen. Det er vel bleven gjort gældende, at der kunde rejses Tvivl, om det ikke vilde være praktisk hensigtsmæssigt at betinge Retten til Fragt for Dyr deraf, at de bringes levende frem, idet deri vilde ligge en forøget Opfordring til at vise tilbørlig Omsorg for dem; man har imidlertid ikke ment at burde fravige det almindelige Princip i § 142, at det ikke kan paalægges Skipperen at godtgøre, at Skaden er begrundet i overordentlige Hændelser, naar den finder en naturlig Forklaring i Genstandenes egen Bestaafenhed. Dplyses det, at der ikke er forøget ordentlig for Dyrene, og at disses Død maa anses som en rimelig Følge deraf, vil der, som ovenfor omtalt, kunne gøres Krav paa Erstatning. I Klasse med de Tilfælde, hvor Godset er gaaet tabt ifølge dets egen Bestaafenhed eller Fejl fra Afsladerens Side, sætter § 151 Godsets Salg under Rejsen for Ejerenes Regning. Her, hvor Salget maa anses stet i Befragterens Interesse, synes det klart, at Skibet ikke derved bør miste noget af sin Fragt. Spørges der, om der ikke ogsaa bør svares Fragt for Gods, der under Rejsen er solgt til Skibets Behov, idet Ejeren efter § 149, jfr. § 200, jo da har Krav paa Erstatning efter Prisen paa

Bestemmelsesstedet eller paa Stedet, hvor Rejsen ender, maa der henvises til, at i denne Pris skal der netop efter de citerede Paragraffer gøres Afdrag bl. a. for Fragten, som ad denne Vej kommer Rederiet tilgode; Tab af Fragten vil der kun efter Omstændighederne kunne blive Spørgsmaal om, hvor efter sidste Stykke i § 200 Erstatning for det i Nødhavn solgte Gods skal betales med det ved Salget indvundne Beløb. I den svenske Sølov af 1864 § 112 og den norske Søfartslovs § 66 anføres fremdeles, at der skal beregnes Fragt for fortabt Gods, naar Erstatning derfor gives i almindeligt Havari, men Bestemmelsen herom, der herover paa de for Groshavari gældende Regler, hører formentlig hjemme i Havarikapitlet, se § 188 Nr. 11, og ikke i Kapitlet om Befragtning og de af dette Forhold flydende Rettigheder og Forpligtelser for Parterne. — Da Fragten først er forstjent, naar Godset er bragt frem til Bestemmelsesstedet, maa den Befragter, som har forudbetalt Fragten for Gods, der gaar tabt paa Rejsen saaledes, at der efter Reglerne i § 151 1ste Stykke ikke derfor vilde kunne fordræ Fragt, være berettiget til at forlange Tilbagebetaling, forsaavidt ikke noget andet særligt er vedtaget; dette udtales i det sidste Stykke af § 151.

Den ovenfor berørte Ret til paa Grund af Udlækning at abandonnere flydende Varer og derved blive fri for at betale Fragten, er fra gammel Tid af anerkendt i alt Fald af mange søfarende Nationer, og for Danmarks Vedkommende navnlig hjemlet ved D. L.'s 4—2—10. Den har vistnok sin Rod i den Betragtning, at flydende Varer særlig turde være udsatte for Svind ved utilbørlig Omgang med dem fra Mandskabets Side, medens det samtidig let lader sig gøre at angive Sønlykker som en Grund til Svindet, der i mange Tilfælde vanstelig vilde kunne afvises. Retten til Abandon af flydende Varer er i D. L.'s 4—2—10 ikke betinget af, at en vis større Del er udlæftet; i Lovforslagets § 152 er det imidlertid anset for rettest, overensstemmende med tyss Sølovs Art. 617, norsk Søfartslov § 67 og svensk Sølov af 1864 § 110, at sætte som Betingelse for Abandonretten, at mere end Halvdelen er udlæftet. Naar det foreskrives, at Retten gælder for hvert enkelt Kar — altaa ikke kan gøres gældende overfor en Forsendelse af t. Eks. 10 Kar i det hele, fordi de 6 af dem ere helt udlæfede, og folgelig over Halvdelen udlæftet af Indholdet af samtlige 10 Kar under Et, forudsat at de ere lige store, men ifkun overfor de 4 udlæfede Kar —, og at den maa gøres gældende forinden Modtageren har faaet det, det vil sige hvert